

Bezwaar tegen het wetsvoorstel tot strafbaarstelling van het verheerlijken van terrorisme en steun aan terroristische organisaties

Geachte leden van de Tweede Kamer,

Hierbij maak ik bezwaar tegen het voorliggende wetsvoorstel dat het verheerlijken van terrorisme en het in het openbaar betuigen van steun aan terroristische organisaties strafbaar stelt. Dit voorstel vormt een ernstige inperking van de vrijheid van meningsuiting, zoals vastgelegd in zowel de Grondwet als het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

1. Schending van de vrijheid van meningsuiting

- Artikel 7 Grondwet en artikel 10 EVRM beschermen het recht van burgers om zich vrijelijk te uiten, ook als die uitingen onpopulair, controversieel of zelfs schokkend zijn.
 - Het wetsvoorstel gebruikt vage en brede begrippen zoals “verheerlijken” en “steun betuigen”. Deze termen hebben geen eenduidige juridische definitie, waardoor interpretatie afhankelijk wordt van subjectieve inschattingen door politie, OM en rechters.
 - Jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (o.a. *Handyside v. UK*, *Erbakan v. Turkey*) benadrukt dat juist onduidelijke strafbepalingen een disproportioneel “chilling effect” hebben: burgers zullen uit angst voor vervolging hun mening niet meer durven uiten, ook als deze legaal is.
-

2. Onvoldoende afbakening en gevaar van misbruik

- De wet maakt geen duidelijk onderscheid tussen:
 1. Verheerlijking van geweld en
 2. Politieke analyse, historische context of solidariteitsverklaringen die geen geweld aanmoedigen.
 - Onder deze wet kan zelfs kritische journalistiek of academisch onderzoek over conflicten onterecht strafbaar worden gesteld als bepaalde passages als “verheerlijking” worden geïnterpreteerd.
 - In andere landen met vergelijkbare wetten (zoals het VK en Frankrijk) is aangetoond dat vooral minderheidsgroepen, politieke activisten en journalisten sneller doelwit worden van vervolging, ook als zij geen enkele betrokkenheid hebben bij terrorisme.
-

3. Disproportionaliteit

- De voorgestelde strafmaxima (tot 3 jaar gevangenisstraf) zijn buitenproportioneel voor uitingen die geen direct gevaar of concreet strafbaar handelen veroorzaken.
 - Volgens vaste jurisprudentie van het EHRM (o.a. *Perinçek v. Switzerland*) moet er sprake zijn van een “pressing social need” om uitingen te beperken. Het huidige strafrecht biedt al voldoende instrumenten tegen aanzetten tot geweld (artikelen 131 en 132 Sr). Dit nieuwe wetsvoorstel voegt geen noodzakelijke bescherming toe, maar vergroot vooral het risico op willekeur.
-

4. Maatschappelijke schade

- Deze wet kan leiden tot zelfcensuur, verminderde openheid in het publieke debat en minder vertrouwen in de overheid.
 - Door vage definities kan de wet politiek selectief worden ingezet, waardoor het risico ontstaat dat kritiek op buitenlands of binnenlands beleid als “steun aan terrorisme” wordt gelabeld.
 - In plaats van daadwerkelijke terrorismebestrijding, kan dit wetsvoorstel het maatschappelijk debat verarmen en groepen in de samenleving vervreemden.
-

Conclusie

Het wetsvoorstel is strijdig met:

1. Artikel 7 Grondwet (vrijheid van meningsuiting)
2. Artikel 10 EVRM (vrijheid van meningsuiting)
3. Het proportionaliteits- en noodzakelijkheidsvereiste volgens Europese jurisprudentie.

Ik verzoek u dan ook dringend dit wetsvoorstel te heroverwegen of ten minste te voorzien van:

- Duidelijke, limitatieve definities van “verheerlijken” en “steun betuigen”
- Waarborgen dat journalistiek, academisch onderzoek en politieke meningsuiting buiten het bereik van deze strafbepalingen vallen
- Een aantoonbare noodzaakstoets die bewijst dat bestaande wetgeving onvoldoende bescherming biedt.

Met hoogachting,

AbdelKarim

Utrecht, 12-8-2025